

AARON BLUMM

A Krpilonac nappal is támad

„mert a mi akaratunk szabad, és sem fű,
sem varázslat erőit nem vehet rajta”

Cervantes

Hagyd, mondtam, majd én megeszem a csikket.

Laza voltam, mint egy róka.

Pedig csak sétálni indultunk J-vel, elhatároztuk, hogy ezentúl nemet mondunk a káros szenvedélyeknek, az élvezeteknek és egyedül csak a sétálás szenvedélyének és élvezetének fogjuk magunkat átengedni, legyen szó nappalról vagy éjszakáról, mi csak sétálni fogunk ezután.

Miután én elnyomtam a jubiláris tizennegyedik utolsó cigimet aznap, köhögtem egy csomót, mondtam, ugye, hogy nem kellett volna, mondtam J-nek, ő meg csak bólogatott és elindultunk. Csak két utcányit bírtuk a sétálást, azaz kábé kétszáz métert, amikor én kitaláltam, hogy Guaruanára és Munchmallow-ra van szükségem, J. mondta, hogy rendben, ez lesz az elsődleges célunk, hogy megvesszük nekem ezeket a cuccokat és sétálunk tovább.

Amíg az első boltig eljutottunk, J. arról beszélt, hogy szerintem a skandináv országokban élnek a legkulturáltabb népek Európában, nem, a németek nem, tudja ő, hiszen két hétig dolgozott feketén egy német anyahajón rakodómunkásként, persze kulturált népek azok is, de azok túlságosan is kemények, túl komolyan veszik a dolgokat, ellenben a finnek, svédek és norvégok igazán eltalálták a kulturáltság legmegfelelőbb fokát.

Hogy ezt miért is kezdte el nekem mesélni, arra már nem emlékeztem, rémlett, hogy felmerült a Nokia is, hogy az finn cég-e, de hogy a kulturáltság miért került szóba, azt már nem vágtam.

Az első boltba nem mertünk bemenni, mert úgy láttuk, hogy ott túlságosan sokan vannak az állapotunkhoz képest, megindultunk hát a másik bolt felé, mondtam J-nek, hogy neki kell bemennie, és megvennie nekem a szükséges holmikat, addig én kinn fogom várni, mert pillanatnyilag azt sem tudom, hogy fiú vagyok-e vagy lány. J. ebbe könnyelműen belement, igaz, láttam a kirakaton át, hogy rögtön meg is bánta, mert még soha életében nem vett se Guaruanát, se Munchmallow-t, fogalma sem volt, hogy néznek ki ezek a cuccok, ezért sokáig kellett keresgélnie a polcok között.

Soha ne keress semmit, üzentem a kirakaton át J-nek, mert minden ott van, ahol lennie kell. Azt szuggeráltam neki telepatikus sugarakkal, hogy az az, ott áll előtte, csak fel kell néznie, és máris megtalálta.

Amikor J. visszatért a Guaruanával és a Munchmallow-val, meg három dobozos sörrel, amit csak úgy önmaga szórakoztatásaként lopott, én már J.-vel beszélgettem, aki a buszállomás felől érkezett, békéltető tárgyaláson volt, nem jött össze a dolog, mondta röhögve, és azt kezdte el mesélni, hogyan akarta leszűrni az új szerelmének a volt fickója egy disznóvágó késsel, mert iszonyatosan ki van készülve, hogy J. otthagya őt. Nekem közben az járt az agyamban, hogy J. új szerelme volt fickójának is kínálhatnék megvételre egy pisztolyt, az mégiscsak hatásosabb, baz, mondtam, ha ez igaz, J. festőnő létehez méltóan, stílusos részletességgel ecsetelte az esetet, a volt szerelme mindent bevetett, hogy megtarthassa J.-t, de hiába, J.-t már csak a szíve húzta. Az a kis kurva nő, ahogyan J. mondta.

J. aztán otthagyt bennünket, hívogatott ugyan, hogy menjünk el vele a Lordba meginni valamit, de mi elcsábíthatatlanok voltunk, azt hazudtuk, hogy nincs pénzünk, meg egyébként is most csak sétálni akarunk.

Sétáltunk hát tovább J.-vel, én faltam a Munchmallow-t meg nagy kortyokban iszogattam a Guaruanát, J. pedig az uralkodás legideálisabb formáiról beszélt, hogy ha ő államelnök lesz, miként fog uralkodni a csőcseléken, vagyis rajtunk, milyen új módszereket fog bevezetni a titkosszolgálatoknál, miféle titkos ellenőrzések lesznek, amelyekkel nem csak az emberek gondolatait, vágyait és érzéseit, de szenvedélyeit is irányítani lehet. Meg azt is mondta, hogy neki nem pisztolyos testőrei lesznek, hanem állatokat fog tartani maga körül, libákat, gondoljak csak Rómára, pulykákat, talán kutyákat is, igaz a kutyák kicsit megbízhatatlanok, mert csak akkor ugatnak, amikor kedvük van, de még mindig jobbak a testőröknél. Meg hogy ha államelnökként megtudja, hogy mi is az igazság az UFO-kkal, akkor nekem is elmondja.

En csak fél füllel figyeltem J.-re, mert ezeket az elméleteket már sokadszorra mesélte el nekem, de azért résen voltam, elvégre soha nem lehet tudni, melyik barátodnak jön be a tripje, és tudtam, hogy a fejében ott rejtőzik a megoldás a harmadik évezred közlekedésére, amire elmondása szerint úgy jött rá, hogy a nagynénje véletlenül bezárta huszonnégy órára a vécébe, de a megoldást semmi áron nem akarta elárulni senkinek, és lehet, hogy most véletlenül kikotyogja, én meg eladom General Motorsnak jó pénzért.

J. a Saxban talált ránk, ahova csak azért ugrottunk be, hogy J. megigyon egy ásványvizet, én pedig újabb Guaruanát tankoljak magamba, de éppen ott volt J. is, akivel udvaroltatni akartam magamnak, ezért hát maradtunk, J. mondta, hogy menjünk el hozzá, rengeteg boruk van otthon, azt megihatnánk, J. mondta neki, hogy azt nem lehet, mert nekünk haza kell érnünk időben, különben megvernek bennünket az apukáink. J. kérdezte, hogy ez hogy van, hiszen mi már nagykorúak vagyunk, azt csinálhatunk, amit akarunk, amire J. mondta, hogy mi csak papíron vagyunk nagykorúak, lélekben pedig csak négyévesek, így nem tudunk felelősséget vállalni a tetteinkért, ezért nem

maradhatunk el sokáig. Én közben kérdeztem J-t, hogy ismeri-e az osztrákos viccet, és mondtam neki, hogy van egy ismerősöm, oszt rákos, de nem nevetett.

De ha jók azok a borok, mondta J., akkor felmegyünk.

J-ről tudtuk, hogy vannak ferde hajlamai, ezért én kicsit paráztam, mert mindig is idegesítettek az ilyen alakok, öt perc után mindegyik belém szeretett, tetszettek nekik az anyajegyek a nyakamon, nekem persze nem volt bajom velük, de hetero voltam keményen, egy homós kalandomat leszámítva. Haboztam hát, hogy elmenjek-e velük, de aztán J. mondta, hogy semmi pánik, majd ő közbelép, ha úgy adódna. Mondtam, hogy akkor rendben, megyek én is.

J. bevezetett bennünket a szobájába, aztán minden szó nélkül eltűnt hirtelen, ücsörögtünk hát unottan, én azzal kezdtem el foglalkozni, hogy különböző undorító pofákat vágok J-nek, aki erre úgy röhögött, hogy a lábait a nyakába vette, aztán megfrízeltük J. számítógépének a prociját, elolvastuk a titkos naplóját, bekapcsoltuk a tévét, szétnéztünk a polcokon, én felhívtam J. ottfelejtett mobiljáról J-t, aki éppen Kubában ütötte agyon az időt, mondta, hogy most éppen Marxot olvas, ezen kicsit nevetgélünk, mondtam neki, hogy üdvözlöm Marxot, meg mondja meg neki, hogy Lenin él és üdvözli, az előbb találkoztam vele a Saxban, sztriptízt táncol a pódiumon. Próbáltam minél tovább beszélni, hogy minél nagyobb legyen J. számlája, de J. mondta, hogy mennie kell, addigra már J. és J. J. ágyában nyomult nagyban a pokróc alatt, és mivel J. se akart sehogyse visszajönni, kis csigákat kezdtem el tekerni a cigarettás doboz kartonjából.

Szerintem megkérdezem J-t is? kérdeztem J-t.

Későn vettük észre, hogy J. szobájában nem lehet cigizni, legalábbis nem tudtuk hova dobni a csikkeket, sehol sem volt hamutartó, vagy valami szemetesnek használható alkalmatosság, J. meg mindjárt rágyújtott, amint J. kiment a szobából, tekergettük a fejünket, hogy hova lehetne hamuzni, végül a hamut a virágcserepekkel megoldottuk, de a csikkel sehogy sem tudtunk boldogulni, először voltunk J-nél, nem tudtuk, hol a fürdőszoba, hogy mit szabad csinálni és mit nem.

J. az akváriumra gondolt először, de J-nek gyönyörű gülüszemű halai voltak, bámultam is őket vagy tíz percig, és mondtam, hogy azt inkább ne, ma este ne legyünk kegyetlenek.

Ezt szerintem most komolyan gondolja? kérdezte J-től J.

Aha, mondta J.

Éppen egy kelet-európai pornófilm ment a tévében, erre J. mondta, hogy szerinte a bársonyos forradalmak nem is voltak forradalmak, egyszerűen csak divatozni akartak a kelet-európaiak, nem volt semmi bajuk a rendszerrel, csak egyszerűen szép ruhákat és kocsikat akartak maguknak, meg hogy Ronald Reagan milyen fasza ember volt, mert meg tudta csinálni, hogy teljesen legyön-

gítse a Szovjetuniót, és az térdre kényszerült, de J-nek mindenki fasza ember volt Adolf Hitlertől Platónig, aki valamit is meg tudott csinálni, úgyhogy ezzel a Ronald Reagan-es mondatával nem igazán törődtünk.

J. mondta, hogy a bársonyos forradalom az úgy oké, csak ezt már régen megírták, jöjjön J. valami mással.

Képzéljétek, mondtam, ma el kellett ásnom egy tyúkot, mert szólt anyám, hogy megdöglött, és amikor kimentem megnézni milyen állapotban van, már tisztára meg volt merevedve, fogtam hát egy ásót, és elkezdtem gödröt ásni, közben arra gondoltam, milyen szar lehet így eltemetve lenni, kijön valaki, öt perc alatt megás egy kis gödröt, közben nem is gondol rád, nem gondolja végig az életed, hanem csak a saját világán jár az agya, te meg fekszel ott holtan, aztán egyszer csak belerúg a gödörbe, elkezd rád visszadobálni a földet, megtapossa, nehogy kiássanak a kutyák, aztán meg ráköp a kis halomra, ami a te sírhalmod tulajdonképpen és elmegy. Miközben túrkáltam a földben, ez járt az agyamban, de akkor hirtelen leállítottam a gondolkodásomat, mert fél méter nagyságú kukacszerű nyálkás robotok kezdtek el kibújni a föld alól, először az ásóval kaszaboltam őket, de egyre nagyobbak és nagyobbak jöttek, némelyik már a térdemet harapdosta veszetten, ezért a lábaimat is igénybe kellett vennem, iszonyatosan rondák és nyálkásak voltak, én meg, tudjátok, mindig is undorodtam az ilyen nyálkás dolgoktól, elképzelhetitek, hogyan éreztem magam, huhh, mondtam, és gyorsan vettem egy mély levegőt, amire szerencsésen eltűntek mindannyian.

Ez most komoly? kérdezte J.

Éppen bevettem a számba a csikket, persze jött is mindjárt vissza J. a poharakkal és az üveg borral, éreztem hogyan alakul át az arcom J. gülüszemű halaihoz hasonlatossá, egyrészt a dühtől, hogy megúszhattam volna csikkbevétel nélkül is, másrészt mert akárhogy is ügyeskedtem a nyálammal, a parázs csak megégette a nyelvem, így nem hogy válaszolni, de még mozdulni sem tudtam, csak arra ügyelni, hogy ne forduljak le ott rögtön a székről.

J. töltött a poharakba, kérdezte, hogy milyen zenét szeretnénk, J. mondta, hogy mindegy, de a legjobb lenne valami, ami a tehnóra hasonlít, persze már előtte megnéztük J. lemezeit, és láttuk, hogy olyan aztán nincs, de J-t ez nem zavarta, betett egy CD-t, ami inkább volt valami szar elektronikus komolyzene, de tehno az egyáltalán nem.

Éppen kíváncsi voltam, hogyan fog folytatódni az este, én például személy szerint utáltam az ilyen ücsörgős borozgatásokat, újabb energiatápra vágytam, pörgésre, az agyam pihentetésére, és eszembe jutott, hogy mi tulajdonképpen sétálni indultunk, de láttam J-n, hogy nem úgy néz ki, mint aki rábeszélhető ilyesmire, sőt a zenét is elég alacsony intenzitáson pöngette, és láttam rajta azt is, hogy mindjárt valami halálfontos dologról vagy valami lelki nyavalyájáról fog nekünk dumálni, ami engem aztán egyáltalán nem tudott érdekelni.

És? kérdezte J.

J. erre elkezdte mesélni a napunkat, hogy voltunk bulizni a városban, ahol sikeresen összeismerkedtünk egy parkolós nővel, aki még egy cigit is elfogadott tőlünk, de arra már nem volt hajlandó, hogy el is jöjjön velünk egy italra, amit J. igazából nem is bánt, csak úgy csinált, mintha bánta volna, mert inkább hasonlított egy citromsárga törpe télapóra, mint egy olyan nőre, akinek a társaságában szívesen iszogatnánk. Aztán elmesélte, hogy hogyan indult az egész, hogy én a szembe jövő sávon repesztettem, miközben széjjeldübörögték az agyunkat a hangszórók, a rendőrt, aki leállított bennünket, de aztán mégsem büntetett meg engem, sem gyorshajtásért, sem azért, mert semmi sem volt a kötelező felszerelésből, meg nem is talált meg semmit a cuccokból, mert én bemagyaráztam neki, hogy J-t visszük szülni a kórházba, amihez J. megfelelően nyögött, aztán elmesélte a CD-árust is, aki megkérdezte tőlünk, hogy buzik vagyunk-e, és ha igen, akkor melyikünk a lány, amire J. mondta, hogy nem vagyunk buzik, különben meg én meg J. vagyunk a lányok, csak ez rajtam nem látszik. A CD-árus azt is mondta J-nek, hogy ne Doors CD-t vegyen, mert az már nem divat, most minimum Nirvanát kell hallgatni, az az igazán menő, ő csak tudja, ő már volt minden az életében, hippi, punk meg szkínhed is, amire én kérdeztem tőle, hogy akkor most hol tart, amire ő mondta, hogy most éppen zenbudhista erőművész, amire én mondtam, hogy jól van, akkor hagyjuk. Meg hogy aztán J. és én kitaláltuk, hogy ezentúl kacsák leszünk, elegünk van abból, hogy azt beszéljük rólunk a hátunk mögött, hogy lesbik vagyunk, ezentúl úgy fogunk viselkedni, mint a kacsák, hápogunk az utcán, meg verdessük a kezünket a testünkhöz, mintha szárnyaink lennének, és az emberek majd lassan arról kezdenek el sopánkodni, hogy mekkora tévedésben is éltek eddig, mert csak ránk kellett volna nézni, és rögtön láthatták volna, hogy mi kacsák vagyunk tulajdonképpen, és nem lesbik, ahogy eddig hitték.

Szerintetek miért van az, kérdezte J., hogy mindenről, amit csinálunk az életünkben, szeretnénk tudni, hogy azonos a tökéletességgel?

Szinte boldog voltam, hogy a csikk szétégette a nyelvem, mert így nem tudtam válaszolni, különben visszaküldtem volna J-t az anyjába, mondhatta volna, hogy ilyen filozófikus tripjében van, mert akkor elég lett volna csak J-nek eljönni, mi meg maradhattunk volna a többiekkel a Saxban.

Tudtam, hogy el van baszva ez az este, kénytelen leszek reggelig hallgatni J. és J. beszélgetését a Tökéletesről, az Abszolútról, meg ezekről a hülyeségekről, és J. semmi áron nem fog bennünket elengedni, ezért úgy döntöttem, hogy bosszúból telepatikus üzeneteket küldök neki, közben pedig mindkettőjüket meghipnotizálok.

Nietzsche válasza erre az volt, mondta akkor J., hogy ez a gyakorlati hasznosság fölött álló igazság iránti vágy csupán az emberi gyengeség számos jele közül az egyik, annak jele, hogy képtelenek vagyunk önmagunkra támasz-

kodni, elviselni magányosságunk terhét, és úgy tekinteni akaratunkat, mint mindannak végső alapját, amiben hiszünk, képtelenek vagyunk belátni, hogy önmagunk vagyunk önmagunk alapoka, és nem védelmez bennünket a dolgok semmiféle egyetemes rendje.

Megehetem ezt a télapós csokit? kérdezte J.

Hirtelen arra gondoltam, hogy biztos karácsony van, mert ez már a második télapó, ami az utamba került a nap folyamán, csak én feledkeztem meg róla, most éppen mindenki ajándékokat osztogat, szikráznak a csillagszórók, készülnek a karácsonyi vacsorára, vagy már éppen az éjféli misén vannak, és csak én ülök itt a csikkel a számban ezekkel a marhákkal.

Elhatároztam, hogy nekem is karácsonyom lesz, ezért azt fogom behipnotizálni J-éknek, hogy én magam vagyok a Tökéletesség, a tökéletesség az én agyam, vegyük ezt most egy biztos pontnak, és el fogom velük hitetni, hogy tulajdonképpen kár beszélgetniük bármiről is, mert úgysem fognak eljutni sehova mindaddig, amíg úgy képzelik, hogy fejlettebbek az esőkukacoknál, vagy bármelyik fajnál, ami létezik a világon, amíg azt képzelik, hogy egyedül csak ők képesek a gondolkozásra, közben nem veszik észre maguk körül a többi intelligens lényt, még az állatokat sem, nem hogy a tárgyakat, a házakat, az utcákat, a tereket, a városokat, amíg nem tudják elhinni, hogy nem csak ők az egyedüli intelligens civilizáció, addig kár koptatni a szájukat. És most bármit gondolhatok, gondoltam, és most ők is csak ugyanezt gondolják, az én agyamtól vezérelve, az én agyam uralkodik fölöttük, és tudniuk kell azt, hogy alábbvalóak a vízi szúnyogoknál is, kezdtem el bedurvulni, mert azok legalább tudnak járni a vízen, mint Jézus, és azt is tudniuk kell, hogy mi tulajdonképpen csak egy föld alól kibújt faj vagyunk, amelynek időnként vissza kell bújni a föld alá, hogy pihenjen és melegedjen, hiszen a föld alatt sokkal melegebb van, kár hát a sok picsogás, és hogy a víz is egy hozzánk hasonlatos faj, amely ugyanúgy él és gondolkodik, ahogyan mi élünk és gondolkozunk, csak egyszerűen nincs szemük hozzá, hogy ezt észrevegyék, és azt is tudniuk kell, hogy az autók olyan bogarak, amelyek megtanulták ügyesen irányítani az embereket, de ez is teljesen mindegy, mert csupán az én agyamra van bízva, hogyan is nézzen ki a világ, és közben csikk sincs, róka, káros szenvedélyek, élvezetek, sétálás, nappal, éjszaka, utolsó cigi, utcák, Guarana és Munchmallow sem létezik, célunk sincs, boltok, skandináv országok, kulturált népek, Európa, németek, anyahajó, rakodómunkások, finnek, svédek, norvégok sincsenek, a kulturáltságnak sincs legmegfelelőbb foka, Nokia, cégek, állapotunk se, szükséges holmik, fiúk, lányok, kirakatok, élet, polcok, telepatikus sugarak, dobozos sörök, szórakoztatás, buszállomás, békéltető tárgyalások, új szerelmek, volt fickók sincsenek, disznóvágó kés, festőnők, stílusos részletesség, esetek, szív, kis kurva nők sem, Lord, pénz, az uralkodásnak sincs legideálisabb formája, államelnökök, csőcselék, új módszerek, titkosszolgálatok, titkos ellenőrzések, em-

berek, gondolatok, vágyak és érzések sem, testőrök, állatok, libák, Róma, pulykák, kutyák, kedv, igazság, UFO-k, fél fülem, elméletek, barátok, tripek, fejünk, megoldások, harmadik évezred sem, közlekedés, nagynénik, véletlenek, vécé, General Motors, és a Sax sem létezik, ásványvíz, bor, otthon, haza, apukáink, papír, lélek, négyévesek, felelősség, tetteink, viccek és ismerőseim sincsenek, ferde hajlamok, anyajegyek a nyakamon, heterók, pánik, szobák, undorító pofák, lábak, nyak, számítógép, proci, titkos naplók, tévé, mobiltelefon, Kuba, idő se, Marx, Lenin, sztriptíz, pódium, számla, ágy, pokróc, csigák, cigarettás doboz, karton, hamutartó, szemetes, fejünk, hamu, virágcserepek, fürdőszoba, akvárium, gülüszemű halak, pornófilm, forradalmak, divat, kelet-európaiak, rendszerek, szép ruhák és kocsik se, Ronald Reagan, fasza emberek, Szovjetunió, Adolf Hitler, Platón, mondatok, tyúkok, anyám, ásó, gödrök, élet, föld, kis halmok, sírhalmok, kukacszerű nyálkás robotok, térdem, lábaim, nyálkás dolgok, poharak, düh, nyálam, parázs, nyelvem, szék, zene, tehnő, lemezek, CD-k, elektronikus komolyzene, este, energiatal, halálfontos dolgok és lelki nyavalyák sem, város, parkoló nő, ital, citromsárga törpe tél-apók, szembe jövő sáv, hangszórók, rendőrök, gyorsajtás, kötelező felszerelés, kórház, CD-árus, buzik, Doors, Nirvana, hippik, punkok, szkinhedek, zenbudhista erőművészek, kacsák, lesbik, kezünk, testünk, szárnyaink, emberek sem és életünk sincs, üzenetek, Nietzsche, gyakorlati hasznosság, vágy, emberi gyengeség, jelek és magányosság sincs és a magányosságunknak sincs terhe, akaratum, végső alap, alapokok, egyetemes rend, télapós csoki, karácsony, ajándékok, csillagszórók, vacsora, éjféle mise, esőkukacok, fajok, világ, intelligens lények, házak, terek, civilizáció, vízi szúnyogok, Jézus se, víz, autók, bogarak sem, de ez is teljesen mindegy, mert egyedül csak az én agyam létezik és uralkodik mindörökké a nem létező mindenség fölött, és űk, J-ék is csak az én agyamban léteznek, egyedül csak az én agyam az, ami van a nem létező világban és egyenlő magával az Abszolúttal és a Tökéletességgel.

Nem tudom, hogy mindebből mi jött át J-éknek, de egyszer csak azt vettem észre, hogy végtelen idő óta hallgatnak, és meredten néznek maguk elé.

Te voltál az? kérdezte J.

Persze, hogy én voltam.

J. mondta, hogy ideje lenne menni, szedelődzködünk és húzzunk most már a nyálba, mert az ő agya teljesen lefáradt már ettől az estétől, ülünk itt, mint valami faszomok, helyett, hogy pörögnénk tovább.

J. kikísért bennünket az ajtóig, és mondta, hogy örült a látogatásnak.

Már majdnem benn voltam a liftben, de visszaléptem hozzá.

J., mondtam selypítve, miközben kivettem a számból a csikket, nézd csak, kapsz tőlem egy kis ajándékot.

Jé, mondta J., ez meg mi?

Fogd rá a nyuszira, akartam mondani, de aztán nem válaszoltam.